

American Football Tutorial

Deel 2: De verschillende posities wat meer belicht.

In dit stukje probeer ik de verschillende posities binnen een American Football team wat beter uit te leggen. Als je altijd al hebt willen weten wat een linebacker doet voor zijn brood, lees dan verder.

Door: Teflon.

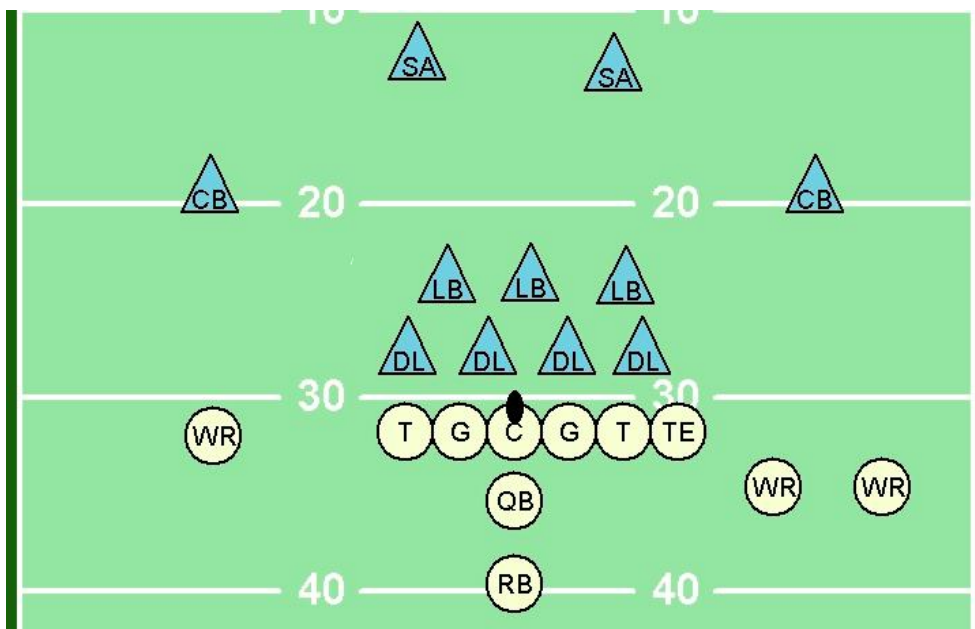
Commentaar en correcties: Velcro.

Disclaimer: Dit is geen literair hoogtepunt! Het is ook alleen maar bedoeld om mensen die het spelletje niet of nauwelijks kennen, enige basiskennis bij te brengen. Voel je vrij om dit document te printen en te verspreiden, zolang je er maar geen aanpassingen in gaat maken of er geld mee wil verdienen.

Zoals in het stukje 'American Football voor de totale leek' (zie de tutorial) al staat, bestaat een American Football team uit een groot aantal spelers. Binnen de NFL-Europe zijn er 43 spelers 'actief', die ook allen in een wedstrijd mee kunnen doen. De spelers hebben zeer gespecialiseerde taken, veel meer dan in een sport als voetbal.

Ruwweg zijn de spelers onderverdeeld in drie subteams: de aanval, de verdediging en de specialisten. Ofwel: offense, defense en special teams. Ik zal de verschillende spelers en hun taken proberen uit te leggen.

Het volgende plaatje komt van de basis tutorial:

Figuur 1: Standaard opstelling.

De Offense:

Binnen de offense heb je de volgende spelers / posities: Running Back (RB), Wide Receiver (WR), Quarterback (QB), Tight End (TE) en Offensive Lineman (T, G, C).

Quarterback:

Iedereen kent deze term wel. Dit is de spelverdeler, de belangrijkste speler in het veld. Hij krijgt de opdrachten en tactieken van de coach te horen, vaak via de radio in zijn helm en geeft die door aan zijn spelers voor elke nieuwe aanval. Je ziet ze dan met zijn allen in een kringetje staan praten, de 'huddle'. Hij roept vaak nog wat laatste aanwijzingen en hij geeft ook het signaal voor de 'snap': het moment dat de man voor hem de bal tussen zijn benen doorgeeft en iedereen in actie komt.

De QB geeft dan de bal door aan de RB, of probeert de bal naar aan van de receivers te gooien. De echt goede QBs krijgen vaak veel vrijheid van de coaches om zelf de tactieken te bepalen en zij kunnen met akelige precisie de bal bij spelers terecht doen komen die op volle snelheid aan de andere kant van het veld rennen. Zij raken ook niet snel van slag wanneer de defensie op hen af komt stormen en hebben goed overzicht over het hele veld. Twee voorbeelden uit de Admirals historie: Kurt Warner, hij wachtte altijd tot het laatste moment om de bal af te gooien en nam het risico geraakt te worden door een verdediger op de koop toe. Gonzales: een QB die door veel fans werd afgekraakt, was toch een van de betere die ik bij de Admirals heb gezien. Je kon hem altijd duidelijk zijn receivers af zien gaan: eerst keek hij naar zijn hoofd receiver, gedekt? dan naar de volgende, dan naar de volgende en ging zo al zijn opties af, i.p.v. meteen te proberen te gooien naar een receiver die misschien gedekt staat.

Een team heeft meestal drie QBs op het 'roster' staan, waarvan eigenlijk eentje altijd speelt en de andere twee invallers zijn. De reden hiervoor is dat het tijd kost om een goede feeling te krijgen voor je aanval en de timing goed te krijgen met al je receivers. Frankfurt en Berlijn hebben gebruik gemaakt van twee QBs die elkaar per quarter afwisselden, maar dit is zeldzaam en bijna niemand vindt het een goed idee. Het werkte in hun geval trouwens wel.

'Shotgun formation': Bij een play waarbij eigenlijk iedereen weet dat er gegooid gaat worden, stelt de QB zich vaak een paar meter achter de center op (de man die de bal het eerste afspeelt). Dan heeft hij meteen overzicht en al een voorsprongetje op de verdedigers. Er is een klein risico, want de bal moet dus naar hem worden gegooid ipv. worden afgegeven, omdat hij verder weg staat.

Running Back:

Eigenlijk zijn er twee types RB: de Half Back (HB) en de Full Back (FB). In de NFL worden vaak twee RBs ingezet, waarbij de één groter en zwaarder is en de ander lichter en sneller. De FB wordt dan vaak gebruikt om voor de HB uit te gaan en een pad voor hem vrij te maken (voor de HB te 'blocken'). Binnen de NFL-Europe wordt er eigenlijk nooit een aanval gespeeld met meer dan één RB in het veld. Waarom dat is? Hoofdzakelijk vanwege het feit dat er gewoon niet veel goede RBs naar de NFL-E worden gestuurd.

Goed, er staat dus een man een stukje achter de QB opgesteld. Bij een run krijgt hij de bal in handen geduwd en probeert óf via de zijkant van het veld langs de verdedigers te sprinten (dit heet een 'sweep') óf door een gat te duiken die de offensive line (hopelijk!) voor hem heeft gemaakt ('run door het midden'). Een RB mag de bal ook vangen en goede RBs zijn én snel en behendig, én sterk (kunnen verschillende verdedigers van zich afschudden om die laatste paar yards nog mee te pakken) én kunnen ook nog goed vangen. We hebben eigenlijk nog geen hele goede RBs gezien bij de Admirals. Ralph Dawkins in het eerste seizoen was erg goed, tot hij zijn been brak. Sindsdien is hij nooit meer de oude geworden.

De meeste teams hebben een stuk of vier RBs op hun roster en wisselen de twee beste RBs af tijdens de aanval, om ze rust te gunnen. Vaak wordt een snelle RB ook gebruikt in de special teams als returner (zie onder). TC Wright was hier een perfect voorbeeld van.

Wide Receiver:

Dit zijn snelle, behendige mannen die wat verder weg van de QB staan dan de rest. Het is hun taak om de afgesproken routes zo goed mogelijk te lopen, in de gaten te houden wat de QB doet en de bal te vangen. Bij elke aanval heeft elke receiver een precieze route die hij moet lopen. Bijvoorbeeld: vijf yards recht vooruit, dan een hoek van negentig graden naar het midden van het veld, waar hij 3 seconden na het begin van de aanval moet zijn... Zó precies worden de aanvallen uitgewerkt! De coaches hebben niet voor niets een white board waar driftig op wordt gekrabbeld...

Goede receivers zijn snel en behendig en kunnen de bal tussen twee verdedigers in nog uit de lucht plukken, hoewel de QB eigenlijk helemaal niet naar zo'n goed gedekte speler had moeten gooien. Ze hebben overzicht en kunnen zien wanneer de QB in de problemen is en breken dan hun afgesproken route af en proberen alleen maar open te komen. Ze kunnen 'plays' maken: de vage kunst om uit een hopeloze situatie toch nog met één hand een bal binnen te halen en drie verdedigers eruit te lopen

voor een touchdown. Ik kan me een prachtige vangst herinneren door een receiver, die de bal met één hand, op volle snelheid van achter zijn rug binnen haalde. Helaas ben ik kwijt wanneer dat was... als iemand weet waar ik het over heb, mail me even...

Er staan in de NFL-E meestal drie, soms vier WRs op het veld. Als het echt een wanhopige situatie is, waarbij iedereen weet dat er vér gegooid moet worden, komt het wel eens voor dat er vijf WRs worden opgesteld. Er staan meestal een stuk of zes WRs op het roster van een team. Het zijn vrijwel altijd de kleinste, lichtste spelers.

Tight End:

Een positie die een hoop mensen over het hoofd zien. Deze speler staat namelijk naast de grote jongens van de offensive line en doet eigenlijk hetzelfde werk. Hij mag echter ook de bal vangen, iets wat de andere 5 offensive linemen niet mogen. Voor korte passes wordt hij wel eens ingezet.

Goede TEs zijn groot en zwaar om verdedigers te kunnen blokken, maar kunnen goed vangen. Als ze ook snel zijn, dan is dat mooi meegenomen, maar dit gaat meestal niet samen. De korte pass naar de TE is een van mijn favoriete plays. Steeds korte, maar zekere terreinwinst. De verdedigers zullen dichterbij de line moeten gaan spelen wat dan weer de WRs die dieper het veld in gaan meer vrijheid kan opleveren voor de lange pass. Maar enfin, ik ben de coach niet. Het komt voor, Barcelona deed dit met veel succes, dat er twee TEs in het veld staan, één aan elke kant en dus een WR minder, maar dit is zeldzaam.

Offensive Lineman:

Ook hier is er een onderverdeling die voor de leek eigenlijk niet te zien is. Je hebt de Center (C), de man in het midden die de bal 'snapt' naar de QB bij het begin van een aanval. Naast hem staan de twee Guards (G) en naast hen, aan de uiteindes van de Offensive Line, staan de twee Tackles (T). Naast één van hen staat dan weer de TE.

Er is niet zo heel veel verschil tussen de drie posities. Alleen de C is speciaal: hij moet de bal snel en zeker tussen zijn benen door aan de QB kunnen geven en het volgende ogenblik de aanstormende verdedigers afweren. Dit kan iedereen wel redelijk, pas bij een lange 'snap' (zie bijvoorbeeld hierboven bij de Shotgun Formation) is dit iets waar op moet worden getraind.

Goede Offensive Linemen zijn heel groot en zwaar, ze moeten de QB kunnen beschermen en gaten maken in de Defensive Line voor de RB. Ze zijn ook redelijk mobiel, want ze moeten wel eens vreemde toeren uithalen. Bijvoorbeeld: de hele line beweegt naar rechts, terwijl het spel naar links gaat. Ik ben persoonlijk voorstander van de 'hoe groter hoe beter' filosofie. We hebben een jaar een 'quick and mobile' line gehad, en kregen fors op ons broek.

Wij van de Trench Crew zijn speciaal fan van deze mannen in de loopgraven van het American Football (loopgraaf = trench... mocht je het nog niet door hebben). Zij staan elke play op het veld, op de line, recht tegenover hun tegenstanders. Het moment dat het spel begint knallen de twee Lines op elkaar. Ze doen keihard werk en krijgen bitter weinig erkenning. Als een play goed loopt dan is het de QB, receiver of RB die de eer krijgt. Terwijl zonder het goede blockwerk de QB nooit de tijd had gekregen om te gooien. Ze moeten ook goed op elkaar ingespeeld zijn, deze mannen zijn vaak een hecht groepje dat ook buiten het veld met elkaar optrekt.

Als een QB alle tijd krijgt om te gooien, kan je er donder op zeggen dat er een goede Offensive Line voor hem staat. In 1995 hadden we een sterke line.

Een leuke voetnoot: In de laatste wedstrijd van het seizoen 1998 speelden de Admirals uit tegen de Claymores. In een zeer gedenkwaardige play stelde de Claymores' QB zich op achter een guard, die wel heel verrast was dat iemand opeens aan zijn achterwerk zat...

De Defense:

Binnen de defense zijn de volgende posities te onderscheiden: Defensive Lineman (DL), Linebacker (LB) en Secondary (S).

Defensive Lineman:

Defensive Linemen lijken veel op de Offensive Linemen die hun directe tegenstanders zijn. Ze zijn groot, zwaar en sterk. Hun hoofdtak bestaat eruit door de offensive line heen te breken en te QB

neer te halen. Tevens moeten zij de run voorkomen door de offensive line geen gaten te laten maken.

Een goede DL speler heeft een enorme acceleratie: hij kan de paar yards naar de QB in een oogwenk afleggen. In 1995 hadden we een heel sterke Defensive Line, met zeer veel sacks dat jaar. Jonathan Kirksey speelde erg goed: voor zo'n enorme figuur (140kg!) had hij een enorme versnelling op de eerste meters. In latere jaren vond ik hem wat minder indrukwekkend, maar nooit slecht.

Er zijn twee hoofd opties mogelijk voor een team: een opstelling met drie Defensive Linemen en vier Linebackers, of vier DLs en drie LBs. De keus hangt af van de kwaliteit van de beschikbare spelers. Als er veel goede DL in het team zijn, kiest men voor een 'front line' van vier. Meestal staan er 5 of 6 DL op een team's roster.

Linebacker:

Er zijn weer twee subtypes: de Inside Linebackers (IL) en de Outside Linebackers (OL). De OLs zijn de twee aan de buitenkant en de IL staat (staan) in het midden. Een van de Linebackers treedt op als QB van de verdediging. Hij is verantwoordelijk voor last-minute veranderingen in de opstelling als hij ziet dat er waarschijnlijk een bepaalde aanval worden gespeeld. Je ziet de LBs vaak heen en weer wijzen om aan te geven op welke spelers gelet moet worden bij elke play.

De positie van LB is na die van de QB misschien wel de moeilijkste. Zij moeten overzicht houden over de hele aanval, want hoewel hun voornaamste taak is het afstoppen van de run, moeten ze ook receivers kunnen dekken en de QB kunnen 'blitzen'. Ze moeten snel en behendig zijn en sterk genoeg om een bulldozer van een RB neer te halen. Zij zijn dan ook meestal de beste all-round atleten in een team.

Linebackers zijn op het veld vaak moeilijk te onderscheiden van DLs, want ze staan meestal erg dicht op de line of scrimmage. Het lijkt dan ook meestal of er zeven DLs zijn, ipv drie (of vier).

Secondary:

Er zijn binnen de secondary (uiteraard) twee verschillende posities: de Cornerbacks (CB), dat zijn de twee die aan de buitenkant staan, en de Safeties (SA), de twee die in het midden van de secondary staan. Het onderscheid tussen die posities is niet zo heel groot, dus zal ik ze hier niet apart behandelen.

Het is de taak van de Secondary om de receivers te dekken en te voorkomen dat die ballen vangen. Lukt ze dat toch, dan moeten ze zo snel mogelijk worden neergehaald. Als een speler achter de secondary kan komen, dan heeft hij vrije doortocht tot de endzone, dus dit mag in principe nooit voorkomen. Goede S spelers zijn daarom erg snel en behendig en lijken veel op de receivers die ze moeten dekken. Ze worden ook wel eens ingezet bij een blitz, waarbij één of meerdere S spelers een stormloop doen op de QB, maar dit brengt risico's met zich mee: er zal een WR zijn zonder directe dekking, die vaak door een LB wordt opgevangen. Een LB is echter geen goede tegenstander voor de (meestal) veel snellere WR.

Als er duidelijk gegooid gaat worden of als de verdediging in de situatie is dat ze kleine terreinwinst wel goed vinden, maar per sé de lange bal willen stoppen (ze staan voor en er zijn nog maar een paar minuten te spelen), dan zullen er LBs worden ingeruild voor meer S spelers op het veld. Zogeheten 'Nickel' of 'Dime' formaties. Hieraan zie je al dat de coaches niet alleen voor de aanvalstactieken een white board nodig hebben! Er zijn bijna net zoveel verdedigende als aanvallende plays.

Een goede S speler kan bliksemsnel inschatten wat voor aanval er gespeeld worden, hij kan een WR naadloos dekken en raakt niet van zijn stuk door diens schijnbewegingen. Hij kan zelfs een bal goed vangen (onderscheppingen maken) en kan een speler met de bal keihard tackelen. Spelers uit de Secondary worden ook vaak gebruikt als returner bij een kick of punt vanwege hun snelheid. Teams zullen 6 á 7 S spelers op hun roster hebben staan.

Special Teams:

Special teams worden opgesteld wanneer de bal getrapt gaat worden, bij kicks en punts dus. De meeste ST spelers zijn invaller voor één van de andere posities of spelen zelfs gewoon als eerste WR. Er zijn maar weinig spelers die enkel en alleen in de special teams meespelen. De Kickers (K) en Punters (P) zijn hierop de uitzondering.

Er zijn ruwweg drie verschillende special teams situaties: bij de kickoff, bij punts en bij field goals of

extra points.

De kickoff vindt plaats aan het begin van elke speelhelpt en nadat een team heeft gescored. De trappende partij stelt zich op in een rij dwars over het veld met de kicker in het midden. De ontvangende partij heeft meestal een man of 4 vrij dicht op die lijn staan, 5 wat dieper in het veld en 2 achterin. Een van die twee (de returners genoemd) vangt de getrapte bal op en probeert die zo ver mogelijk terug te lopen. Zijn teamgenoten proberen hem vrije doorgang te verschaffen, je zal ze vaak zien proberen arm in arm een muur te vormen gedurende een paar seconden. De returner moet dus erg snel en beweeglijk zijn, terwijl de andere spelers aan zijn kant stevig genoeg moeten zijn om voor hem te kunnen blocken. De spelers aan de andere kant moeten snel zijn om hem vlug te bereiken en stevig genoeg om zich een weg door zijn teamgenoten te banen en hem neer te kunnen halen.

De kickoff lijkt erg op een punt, behalve dat bij een punt de trappende partij ongeveer staat opgesteld als bij een gewone play (op de line of scrimmage) en de punter de bal krijgt via een lange snap. Het andere team zal de meeste spelers ook opgesteld hebben als bij een gewone aanvals play, met slechts één returner achterin. Voor de rest is het idee precies hetzelfde.

Bij een field goal of extra point poging is de trappende partij dicht genoeg bij de endzone om de bal tussen de doelpalen te kunnen trappen. Er is dan helemaal geen sprake van een returner en de verdedigende partij zal zich meestal helemaal op de line of scrimmage opstellen in een poging de kicker te bereiken voordat die de kans heeft de bal te trappen. Het lijkt dan wel of er elf defensive linemen staan opgesteld.

Kicker:

Kickers worden gebruikt bij het trappen van de bal 'uit stand'. Bij een kickoff, field goal of extra point staat de bal op het veld, al dan niet vastgehouden door een speler. Ze lijken erg op punters, maar de traptechniek is anders. Deze positie wordt het meest ingevuld door 'national' spelers, aangezien ex-voetbal spelers de kick techniek vrij makkelijk onder de knie kunnen krijgen. Een goede kicker zal de paar keer dat hij in het veld komt onverstoord zijn werk doen en 9 van de 10 ballen tussen de palen doen verdwijnen.

Punter:

Punts worden genomen door de bal uit de handen te laten vallen en dan weg te trappen. Deze techniek is moeilijker en lijkt niet op gewoon voetbal. Je zal dan ook nauwelijks national spelers op die positie zien. Een goede punter kan de bal erg ver weg trappen en erg lang in de lucht laten hangen. Dit is belangrijk, want je wilt de andere partij zo ver mogelijk weg houden en zelf zo lang mogelijk de tijd hebben om bij de returner te komen, voordat hij de bal opvangt.

Darren Bennet in 1995 was een ongelofelijk goede punter. Hij is nu dan ook al meerdere keren in de NFL Pro Bowl gekozen.

Tjonge wat een lap tekst. Hopelijk heb je er wat aan gehad. Aarzel niet om ons te emailen. Of nog beter: spreek ons aan als je ons in het stadion rond ziet lopen en je nog vragen hebt of ons bier wilt aanbieden! Email adres info@trenchcrew.com of bezoek onze website op www.trenchcrew.com.

-Ton "Teflon"